

28 октомври 2021 година(*)

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Директива 2014/42/ЕС — Приложно поле — Национално законодателство, предвиждащо отнемане на незаконно придобитото имущество при липса на осъдителна присъда“

По дело С-319/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Софийски градски съд (България) с акт от 2 април 2019 г., постъпил в Съда на 17 април 2019 г., в рамките на производство по дело

Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество

срещу

ZV,

АХ,

„Медицински център по дерматология и естетична медицина ПРИМА ДЕРМ“ ООД

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: А. Prechal, председател на втори състав, изпълняваща функцията на председател на трети състав, J. Passer, F. Biltgen, L. S. Rossi (докладчик) и N. Wahl, съдии,

генерален адвокат: А. Rantos,

секретар: А. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, от С. Цацаров,
- за ZV, АХ и „Медицински център по дерматология и естетична медицина ПРИМА ДЕРМ“ ООД, от С. Костов и Г. Атанасов, адвокати,
- за българското правителство, от Ц. Митова и М. Георгиева, в качеството на представители,
- за чешкото правителство, от М. Smolek, J. Vláčil и Т. Machovičová, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, първоначално от Н. Николова, И. Залогин и М. Wilderspin, а впоследствие от Н. Николова и И. Залогин, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз (ОВ L 127, 2014 г., стр. 39 и поправка в ОВ L 138, 2014 г., стр. 114), както и на членове 17 и 48 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитването е отправено във връзка със спор между, от една страна, Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (България) (наричана по-нататък „КПКОНПИ“) и от друга страна, ZV, AX и „Медицински център по дерматология и естетична медицина ПРИМА ДЕРМ“ ООД относно искане за отнемане на имущество, за което се твърди, че е незаконно придобито от ZV и членове на нейното семейство.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 9, 15 и 22 от Директива 2014/42 гласят:

„(9) Настоящата директива цели да измени и разшири разпоредбите на [Рамково решение 2001/500/ПВР на Съвета от 26 юни 2001 година относно прането на пари, идентифицирането, проследяването, замразяването, изземването и конфискацията на средствата и приходите от престъпна дейност (ОВ L 182, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 175) и на Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления (ОВ L 68, 2005 г., стр. 49; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 147)]. Тези рамкови решения следва да бъдат частично заменени по отношение на държавите членки, обвързани от настоящата директива.

[...]

(15) При влязла в сила осъдителна присъда за престъпление следва да бъде възможно да се конфискуват средствата на престъплението и облагите от престъплението, или имуществото, чиято стойност съответства на тези средства или облаги. Такива осъдителни присъди могат да бъдат постановени и неприсъствено. [...]

[...]

(22) С настоящата директива се установяват минимални правила. Тя не е пречка държавите членки да предвидят по-широки правомощия в националното си право, включително например във връзка с техните правила относно доказателствата“.

4 Член 1, параграф 1 от тази директива гласи:

„С настоящата директива се установяват минималните правила за обезпечаването на имущество с оглед на евентуална последваща конфискация и за конфискацията на имущество при наказателни дела“.

5 Член 3 от Директива 2014/42 има следната редакция:

„Настоящата директива се прилага за престъпления, попадащи в обхвата на:

а) Конвенция, съставена въз основа на член К.3, параграф 2, буква в) от Договора за Европейския съюз, относно борбата с корупцията, в която са замесени длъжностни лица на Европейските общности или длъжностни лица на държавите — членки на Европейския съюз [(ОВ С 195, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 11, стр. 195)] [...];

[...]“.

6 Член 4 от същата директива е озаглавен „Конфискация“ и параграф 1 от него предвижда:

„Държавите членки предприемат необходимите мерки, за да може да се извърши конфискацията, изцяло или частично, на средства на престъпление и на облаги или на имущество, чиято стойност съответства на тези средства на престъпление или облаги, при условие че има влязла в сила осъдителна присъда за извършено престъпление, включително в резултат на неприсъствено производство“.

Българското право

7 Законът за отнемане в полза на държавата на незаконно придобитото имущество (ДВ, бр. 38 от 18 май 2012 г., наричан по-нататък „Законът за отнемане на имущество от 2012 г.“), влязъл в сила на 19 ноември 2012 г., е отменен със Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото

имущество (ДВ, бр. 7 от 19 януари 2018 г.), но както уточнява запитващата юрисдикция в акта за преюдициално запитване, остава приложим *ratione temporis* в настоящия случай.

8 Член 1 от Закона за отнемане на имущество от 2012 г. гласи:

„(1) С този закон се уреждат условията и редът за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество.

(2) За имущество по ал. 1 се смята имуществото, за придобиването на което не е установен законен източник“.

9 Според член 2 от този закон:

„Производството по този закон се провежда независимо от наказателното производство срещу проверяваното лице и/или свързаните с него лица“.

10 Член 22, алинея 1 от посочения закон предвижда:

„Проверката по чл. 21, ал. 2 започва с акт на директора на съответната териториална дирекция, когато лице е привлечено като обвиняем за престъпление по:

[...]

8. членове 201—203;

[...]

20. членове 282, 283 и 283а;

[...]

от Наказателния кодекс“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

11 На 5 май 2015 г. Военноокръжна прокуратура София (България) уведомява КПКОНПИ, че срещу ZV е образувано наказателно производство за престъпление по член 282, алинея 2, предложение 1 във връзка с член 282, алинея 1 от Наказателния кодекс.

12 По-конкретно, ZV е обвинена за това, че от 29 ноември 2004 г. до 10 септември 2014 г., в качеството си на длъжностно лице — ръководител на Катедра по дерматология, венерология и алергология към Военномедицинска академия София (България), извършва действия, надхвърлящи рамките на предоставените ѝ служебни правомощия, с цел да набави имотна облага за себе си и за „ДЕРМА ПРИМ-МК“ ООД, дружество, в което е мажоритарен съдружник.

13 Наказателното производство срещу ZV понастоящем е висящо пред Софийски военен съд (България).

14 Въз основа на уведомлението от Военноокръжна прокуратура София КПКОНПИ образува проверка по отношение на ZV в съответствие с член 22 от Закона за отнемане на имущество от 2012 г.

15 При извършване на проверката тази комисия установява наличие на значително несъответствие между имуществото на ZV и нейния съпруг, от една страна, и техните доходи, от друга. Поради това на 18 януари 2017 г. тя внася в запитващата юрисдикция искане за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество от ZV и от физически и юридически лица, за които се счита, че са свързани или контролирани от ZV.

16 По искане на посочената комисия запитващата юрисдикция налага обезпечителни мерки по отношение на имуществото, чието отнемане е поискано.

17 Ответниците по главното производство оспорват предявените искове с възражение за недопустимост на същите поради противоречие на Закона за отнемане на имущество от 2012 г. с Директива 2014/42. Те твърдят, че тази директива се прилага не само по наказателни дела и че тя не е правилно транспонирана в българското право, тъй като в частност посоченият закон не предвижда процесуалните гаранции за

ответниците и третите лица, спрямо които се прилагат правилата за обезпечаване и/или отнемане на незаконно придобито имущество.

18 Запитващата юрисдикция уточнява най-напред, че член 2 от Закона за отнемане на имущество от 2012 г. предвижда изрично, че производството по конфискация пред гражданския съд не зависи от наказателното производство срещу проверяваното лице или свързаните/контролираните от него лица. Всъщност в националната съдебна практика като достатъчно условие за инициране на процедура по конфискация се е наложило единствено повдигането на обвинение срещу дадено лице. Така производството, започнато по силата на този закон, се развива независимо от това дали проверяваното лице е осъдено с влязла в сила присъда.

19 По-нататък запитващата юрисдикция подчертава, че Законът за отнемане на имущество от 2012 г. е разместил доказателствената тежест. Всъщност е достатъчно КПКОНПИ да твърди, че е налице обосновано предположение, че дадено имущество е незаконно придобито. По този начин обаче националният законодател създава презумпция за незаконен характер на придобиването на имуществото с неустановен или недоказан произход и въвежда понятието „имуществено несъответствие“ като единствено и решаващо доказателство за наличие на незаконно придобито имущество. Следователно на отнемане подлежи не само имущество от конкретна престъпна дейност или тежко административно нарушение, а и всяко едно имущество, което е с неустановен или недоказан произход.

20 Накрая, според тази юрисдикция, макар искът за отнемане на имущество да се предявява и разглежда по граждански съдопроизводствен ред, мярката „отнемане на незаконно придобито имущество“ по същността си е наказателна мярка, която влиза в приложното поле на Директива 2014/42.

21 Тъй като обаче Законът за отнемане на имущество от 2012 г. не предвижда минималните гаранции, изисквани от Директива 2014/42, той противоречал на тази директива. Освен това прекомерната доказателствена тежест, наложена върху засегнатото лице, противоречала и на член 48 от Хартата.

22 Поради това че Софийски градски съд (България) все пак запазва известни съмнения относно тълкуването на разпоредбите на Директива 2014/42, той решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Наказателна по смисъла на [Директива 2014/42] или гражданскоправна е мярката по отнемане на незаконно придобито имущество, ако:

- a) обявената от националния закон цел на отнемане на имуществото е генералната превенция — предотвратяване на възможностите за незаконно придобиване на имущество и разпореждането с него, но без да се поставя като условие за конфискацията извършване на престъпление или друго правонарушение и съществуването на пряка или косвена връзка между правонарушението и придобитото имущество;
- б) от отнемане е застрашен не отделен имуществен обект, а i) цялото имущество на проверяваното лице ii) имуществени права на третите лица (физически и юридически), придобити, възмездно или безвъзмездно от проверяваното лице и iii) имуществени права на съконтрахентите на проверяваното и третите лица;
- в) единствено условие за отнемане е въвеждането на необорима презумпция за незаконност на цялото имущество, за което не е установен законен източник (без предварителна регулация на значението на „законен/незаконен източник“);
- г) преурежда законността на придобитото имущество за всички засегнати лица (проверявано, трети лица и техните съконтрахенти в миналото) с обратна сила за 10 години назад като резултат на недоказване на източници на придобиване на имуществото на проверяваното лице, за чието доказване не е съществувало законно задължение към момента на придобиването на конкретното имуществено право?

2) Следва ли установените в член 8 от [Директива 2014/42] минимални стандарти на гарантирани права на собствениците и третите лица да се тълкуват в смисъл, че допускат национално право и съдебна практика, които предвиждат конфискация без наличие на предвидените в член 4, член 5 и член 6 от Директива [2014/42] предпоставки за конфискация, когато наказателното производство срещу съответното лице е прекратено поради липса на престъпление (потвърдено от съд) или лицето е оправдано поради липса на престъпление?

- 3) По-специално, следва ли член 8 от [Директива 2014/42] да се тълкува в смисъл, че гаранциите, които тази разпоредба предоставя на правата на осъдено лице, чи[е]то имущество подлежи на конфискация, следва да се прилагат и в случай като настоящия в производство, което протича паралелно и независимо от наказателното производство?
- 4) Следва ли презумпцията за невиновност, закрепена в член 48, параграф 1 [от Хартата], изискването за зачитане на правото на защита, установено в член 48, параграф 2 от [Хартата] и принципът на ефективност да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като тази по главното производство, която:
- а) създава презумпция за престъпен характер на имущество с неустановен или недоказан произход (член 1, алинея 2 [от Закона за отнемане на имущество от 2012 г.]);
 - б) създава презумпция за наличие на основателно предположение за незаконно придобито имущество (член 21, алинея 2 [от Закона за отнемане на имущество от 2012 г.]);
 - в) размества доказателствената тежест за доказване на произхода на имуществото и средствата за неговото придобиване не само за проверяваното лице, а и за третите лица, които трябва да доказват произход не на своето, а на имуществото на праводателя си, дори когато придобиването е възмездно;
 - г) въвежда „имущественото несъответствие“ като единствено и решаващо доказателство за наличие на незаконно придобито имущество;
 - д) размества доказателствената тежест за всички засегнати лица, а не само за осъденото лице, и то преди и независимо от неговото осъждане;
 - е) допуска прилагането на методика за правно и икономическо проучване и анализ, въз основа на която се установява предположението за незаконен характер на съответното имущество, както и неговата стойност, което предположение е обвързващо за решаващия съдебен орган, без той да може да осъществи пълен съдебен контрол върху съдържан[и]ето и прилагането на методиката?
- 5) Следва ли член 5, параграф 1 от [Директива 2014/42] да се тълкува в смисъл, че допуска националният закон да замени разумното предположение (въз основа на събраните по делото и преценени от съда обстоятелства), че имуществото е придобито чрез престъпно поведение, с предположението (презумпцията) за противоправност на източника на забогатяване, която се основава единствено на установено обстоятелство, че забогатяването е над посочена в националният закон стойност (например 75 000 евро в продължение на 10 години)?
- 6) Следва ли правото на собственост, в качеството му на общ принцип на правото на Европейския съюз, установено в член 17 от [Хартата], да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като тази по главното производство, която:
- а) въвежда необорима презумпция относно съдържанието и обхвата на незаконно придобитото имущество (член 63, алинея 2 [от Закона за отнемане на имущество от 2012 г.]);
 - б) въвежда необорима презумпция за недействителност на сделки на придобиване и разпореждане (член 65 [от Закона за отнемане на имущество от 2012 г.] или
 - в) ограничава правата на третите лица, притежаващи или претендиращи самостоятелни права върху имуществото, обект на отнемане чрез процедурата за уведомяването им за делото по реда на член 76, алинея 1 [от Закона за отнемане на имущество от 2012 г.]?
- 7) Пораждат ли директен ефект разпоредбите на член 6, параграф 2 и на член 8, параграфи 1—10 от [Директива 2014/42] в частта им, в която предвиждат гаранции и предпазни клаузи за засегнатите от конфискацията лица или за добросъвестните трети лица?“.

По допустимостта на преюдициалното запитване

КПКОНПИ поддържа, че отговорът на преюдициалните въпроси е ирелевантен за решаването на спора по главното производство, тъй като Директива 2014/42 не е приложима към този спор, поради което преюдициалното запитване е недопустимо. В частност според тази комисия искането за конфискация на имуществото се основава на престъплението по член 282, алинея 2 от Наказателния кодекс. Това

престъпления обаче не е сред споменатите в член 3 от Директива 2014/42, който определя материалното приложно поле на същата.

- 24 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика въпросите, свързани с тълкуването на правото на Съюза и поставени от националния съд в нормативната и фактическа рамка, която той определя съгласно своите правомощия и проверката на чиято точност не е задача на Съда, се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решения от 24 юни 2008 г., *Commune de Mesquer*, C-188/07, EU:C:2008:359, т. 30 и от 19 март 2020 г., „Агро Ин 2001“, C-234/18, EU:C:2020:221, т. 43 и цитираната съдебна практика).
- 25 Когато обаче, както по настоящото дело, не е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на разпоредба от правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, възражението, че тази разпоредба не е приложима в главното производство, не е въпрос относно допустимостта на преюдициалното запитване, а по съществуващото на въпросите (решение от 19 март 2020 г., „Агро Ин 2001“, C-234/18, EU:C:2020:221, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 26 Следователно преюдициалното запитване е допустимо.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 27 С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2014/42 трябва да се тълкува в смисъл, че се прилага за правна уредба на държава членка, съгласно която националният съд постановява конфискация на незаконно придобито имущество в рамките на или след производство, което не се отнася до установяването на едно или няколко престъпления.
- 28 В самото начало следва да се отбележи, че видно от акта за преюдициално запитване, за разлика от деянията, разглеждани по делото, по което е постановено решение от 19 март 2020 г., „Агро Ин 2001“ (C-234/18, EU:C:2020:221, т. 47), престъпленията, за които се води наказателно производство срещу ZV, попадат в обхвата на понятието за престъпление по смисъла на посочената в член 3, буква а) от Директива 2014/42 конвенция.
- 29 Обстоятелството, че някои заинтересовани страни поддържат пред Съда, че в действителност посочените престъпления не попадат в приложното поле на посочената конвенция и че фактите по главното производство са настъпили преди влизането в сила на Директива 2014/42 или преди изтичането на определения за нейното транспониране срок, не могат да поставят под съмнение тази предпоставка.
- 30 Всъщност, тъй като в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 24 от настоящото решение, Съдът не може да проверява точността на определената от запитващата юрисдикция нормативна и фактическа рамка, той трябва да изхожда от предпоставката, че тази директива би могла да се приложи по делото в главното производство.
- 31 Трябва обаче все пак да се провери дали Директива 2014/42 урежда конфискацията на средства и облаги от незаконни дейности, постановена от съд на държава членка в рамките на или след производство, което не се отнася до установяването на едно или няколко престъпления.
- 32 За тази цел трябва да се припомни, че Директива 2014/42 е основана на разпоредбите на част трета, дял V, глава 4 от Договора за функционирането на ЕС, озаглавена „Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси“, и по-конкретно на член 82, параграф 2 и член 83, параграф 1 ДФЕС.
- 33 Тези разпоредби позволяват на Европейския парламент и на Съвета на Европейския съюз да установят минимални правила, от една страна, доколкото това е необходимо за улесняване на взаимното признаване на присъдите и съдебните решения, както и на полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси с трансгранично измерение, и от друга страна, относно определянето на престъпленията и на санкциите в областта на особено тежката престъпност с трансгранично измерение, произтичащо от естеството или последиците на тези деяния или от необходимост за общо противодействие.

34 В това отношение, макар че следва да е възможно да се конфискуват средствата на престъплението и облагите от престъплението или имуществото, чиято стойност съответства на тези средства или облаги, от съображение 15 от тази директива произтича, че това следва да е така само при влязла в сила осъдителна присъда за престъпление, като такава осъдителна присъда може да бъде постановена и неприсъствено.

35 Именно в този смисъл член 4, параграф 1 от Директива 2014/42 изисква държавите членки да предприемат необходимите мерки, за да може да се извърши конфискацията, изцяло или частично, на средства на престъпление и на облаги или на имущество, чиято стойност съответства на тези средства на престъпление или облаги, при условие че има влязла в сила осъдителна присъда за извършено престъпление, включително в резултат на неприсъствено производство.

36 Ето защо, като се имат предвид целите и текстът на разпоредбите на Директива 2014/42, както и контекстът, в който тя е приета, следва да се приеме, че тази директива — точно както Рамково решение 2005/212, чиито разпоредби тя цели да разшири, в съответствие със съображение 9 от нея — е акт, който има за цел да задължи държавите членки да въведат общи минимални правила за конфискация на средства и облаги, свързани с престъпления, с оглед по-конкретно да се улесни взаимното признаване на съдебни решения за конфискация по наказателни дела (вж. по аналогия, що се отнася до Рамково решение 2005/212, решение от 19 март 2020 г., „Агро Ин 2001“, С-234/18, EU:C:2020:221, т. 56).

37 Следователно Директива 2014/42 не урежда конфискацията на средства и облаги от незаконни дейности, постановена от съд на държава членка в рамките на или след производство, което не се отнася до установяването на едно или няколко престъпления (вж. по аналогия решение от 19 март 2020 г., „Агро Ин 2001“, С-234/18, EU:C:2020:221, т. 57). Всъщност конфискацията от този вид попада извън обхвата на минималните правила, които тази директива установява в съответствие с член 1, параграф 1 от нея, и следователно регламентирането ѝ влиза в рамките на споменатата в съображение 22 от Директивата компетентност на държавите членки да предвиждат по-широки правомощия в националното си право.

38 В случая изглежда, че висящото пред запитващата юрисдикция производство по конфискация е гражданско производство и че вътрешното право предвижда наред с него и режим на конфискация по наказателното право. Наистина, по силата на член 22, алинея 1 от Закона за отнемане на имущество от 2012 г. КПКОНПИ образува производство, когато е уведомена, че съответното лице е привлечено като обвиняем за определени престъпления. Същевременно от материалите по делото, с които разполага Съдът, е видно, че разпоредбите на посочения закон предвиждат, че след образуването му това производство се концентрира само върху имуществото, за което се твърди, че е придобито незаконно, и се провежда независимо от евентуално наказателно производство срещу предполагаемия извършител на престъпленията, както и от изхода на такова производство, и по-специално от евентуална осъдителна присъда за извършителя (решение от 19 март 2020 г., „Агро Ин 2001“, С-234/18, EU:C:2020:221, т. 60).

39 При тези условия следва да се констатира, че решението, което запитващата юрисдикция следва да постанови по делото в главното производство, не се постановява в рамките на или след производство, което се отнася за едно или няколко престъпления. Освен това конфискацията, която тя може да постанови след разглеждане на искането, с което е сезирана, не зависи от осъждането на съответното лице за извършено престъпление. Следователно такова производство не попада в обхвата на Директива 2014/42 (вж. по аналогия решение от 19 март 2020 г., „Агро Ин 2001“, С-234/18, EU:C:2020:221, т. 61).

40 Това тълкуване не се поставя под въпрос от решение от 14 януари 2021 г., Окръжна прокуратура Хасково и Апелативна прокуратура Пловдив (С-393/19, EU:C:2021:8), в което Рамково решение 2005/212 е взето предвид от Съда. Всъщност делото в главното производство се различава от делото, по което е постановено онова решение, доколкото разглежданата по последното дело конфискация е предвидена в Наказателния кодекс, прилагането ѝ е свързано с извършването на престъпление, в конкретния случай контрабанда, и съответното лице е осъдено за извършването на това престъпление.

41 По изложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че Директива 2014/42 трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага за правна уредба на държава членка, съгласно която националният съд постановява конфискация на незаконно придобито имущество в рамките на или след производство, което не се отнася до установяването на едно или няколко престъпления.

По втория, третия, петия и седмия въпрос

42 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория, третия, петия и седмия въпрос.

По четвъртия и шестия въпрос

- 43 С четвъртия и шестия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска от Съда да тълкува Хартата, и в частност членове 17 и 48 от нея.
- 44 По силата на член 51, параграф 1 от Хартата разпоредбите ѝ се отнасят до държавите членки единствено когато те прилагат правото на Съюза, а според постоянната съдебна практика понятието „прилагане на правото на Съюза“ по смисъла на тази разпоредба предполага между правния акт на Съюза и разглежданата национална мярка да съществува връзка, надхвърляща сходството между разглежданите области или непрякото въздействие на едната от областите върху другата, като се имат предвид определените от Съда критерии за преценка (решение от 22 април 2021 г., *Profi Credit Slovakia*, C-485/19, EU:C:2021:313, т. 37 и цитираната съдебна практика).
- 45 В случая, както е видно от точка 41 от настоящото решение, производството по конфискация, съставляващо главното производство, не попада в приложното поле на Директива 2014/42, поради което не може да се приеме, че българското законодателство, уреждащо това производство, прилага правото на Съюза.
- 46 При тези условия, тъй като Хартата не е приложима към спора по главното производство, Съдът не е компетентен да отговори на четвъртия и шестия въпрос (вж. в този смисъл определение от 2 юли 2020 г., *S.A.D. Maler und Anstreicher*, C-256/19, EU:C:2020:523, т. 32—34 и цитираната съдебна практика).

По съдебните разноски

- 47 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че не се прилага за правна уредба на държава членка, съгласно която националният съд постановява конфискация на незаконно придобито имущество в рамките на или след производство, което не се отнася до установяването на едно или няколко престъпления.

Подписи

* Език на производството: български.